

F. t. l. vedr. skatteforvaltningsloven m.v.

om udnævnelse. Der påtænkes derfor anvendt en procedure, hvorefter skatteministeren godkender en navneliste over medlemmer og suppleanter i de enkelte nævn udarbejdet af SKATs Ankecenter, hvorefter chefen for Ankecentret bemyndiges til at tilskrive nævnsmedlemmerne og suppleanterne om udnævnelsen.

3.1.3.2. Skal ministeren kunne undlade at udnævne en indstillet person?

I udnævnelsesproceduren i 2006 har ministeren helt grundlæggende anset sig for bundet af de kommunale indstillinger, også i nogle enkelte situationer, hvor disse indstillinger pga. manglende anvendelse af forholdstalsvalgprincipper har medført, at nævnet ikke har fået den nødvendige alsidige sammensætning, og hvor ministeren efterfølgende er blevet kritiseret for dette. Disse problemer søges imødegået ved de ændringer i indstillingsproceduren, som er beskrevet ovenfor.

Eftersom nævnsmedlemmerne skal agere som repræsentanter for skattesystemet i bred forstand, har skatteministeren i forhold til skatteankenævnene indlagt den begrænsning i udnævnelseskriterierne, at han har undladt at udnævne personer, som ikke har selvangivet for årene før udnævnelsen, samt personer, der har indgået en afdragsordning med SKAT om restancer til det offentlige, men som har misligholdt afdragsordningen. Der er tale om kriterier, som ligger uden for kommunalbestyrelsernes indflydelsesområde. Dette har været aktuelt i enkelte tilfælde. Ministeren har da udnævnt en anden indstillet person, og kommunalbestyrelsen har ikke fået nogen forklaring på, hvorfor den umiddelbart mest indlysende kandidat ikke er blevet udnævnt.

Endvidere bør der ikke udnævnes personer, hvis tidligere adfærd skaber tvivl om, hvorvidt de fremover vil deltage aktivt i nævnets aktiviteter. Det gælder eksempelvis personer, der tidligere har været medlem af et ankenævn, men har måttet udtræde på grund af reglen om, at man skal udtræde, hvis man har været fraværende fra nævnets møder i mere end 6 måneder. Hvis en sådan person indstilles på ny, kan det, selvfølgelig afhængig af hvad der oplyses om fraværsårsagen, være betænkeligt at skulle genudnævne personen.

Det er Skatteministeriets opfattelse, at det er rimeligt, at skatteministeren også fremover tillægger sådanne forhold betydning ved udnævnelsen, og at det bør gøre sig gældende for alle ankenævnenes vedkommende, ikke kun for skatteankenævnenes. Det kan altså i enkelte tilfælde betyde, at en indstillet person ikke

vil blive udnævnt, uden at kommunalbestyrelsen (eller for motorankenævnenes vedkommende den indstillende organisation) har krav på en nærmere forklaring på hvorfor. Som nævnt ovenfor foreslås det, at man går over til kun at anmode om to prioriterede personindstillinger vedrørende hver plads i nævnet mod i dag 4 (to til pladsen som medlem og to til pladsen som suppleant). Hvis én af de indstillede ikke kan udnævnes, er det nødvendigt at bede kommunalbestyrelsen om at indstille en ny person. Dette fordrer, at ministeren tildeles en hjemmel til – undtagelsesvis – at undlade at udnævne en indstillet person og anmode kommunalbestyrelsen om at indstille en anden person. Da f.eks. manglende indgivelse af selvangivelse m.v. er objektivt konstaterbare kriterier, påtænkes kompetencen til at anmode kommunalbestyrelsen om en ny indstilling i disse tilfælde delegeret til chefen for SKATs Ankecenter.

3.1.3.3. Skal kommunalbestyrelsen angive de indstillede personers kompetence?

Den gældende lovtekst indeholder både for skatte- og vurderingsankenævns vedkommende et krav om, at kommunalbestyrelsens indstilling skal være ledsaget af en angivelse af den pågældendes kvalifikationer til at bestride hvervet. Dette krav bør ses i sammenhæng med den gennemførte reform pr. 1. november 2005 af skatteadministrationen. Det blev i den sammenhæng anset for vigtigt, at ankenævnene repræsenterede erfaring, stabilitet og kontinuitet. De udtalelser, der rent faktisk indkom fra kommunalbestyrelserne i 2006, var imidlertid af meget forskellig karakter. Der kan udtrages den lære af dem, at det er svært at sætte ord på, hvilke kvalifikationer en lægmand egentlig forudsættes at besidde.

Erfaringen er således, at udtalelser om kandidaternes kvalifikationer ikke i nævneværdig grad har befordret skatteministerens overvejelser om, hvilken af flere kandidater han ville udnævne. Desuden bliver angivelse af kvalifikationer mindre relevante, når det foreslås, at ministeren normalt skal være forpligtet til at følge indstillingen, således at ansvaret for at vurdere kandidaternes kvalifikationer i højere grad placeres hos kommunalbestyrelserne end hos ministeren. Endelig kan det anføres, at stabilitet og erfaring, som talte med betydelig vægt i 2006, i sagens natur ikke er kriterier, der kan tillægges samme betydning ud i al fremtid, eftersom de i nogen grad modarbejder intentionerne om, at nævnen skal have en alsidig sammensætning.

Det er dermed konklusionen, at lovkravet om, at kommunalbestyrelsen skal angive de indstillede per-